

benhavns Befæstning. Det er mig ikke ubekendt, men det er mig ogsaa godt bekendt, at dette Flertal i Hærens Officerskorps og dette Mindretal i Befolkningen svinder med hver Dag.“ Denne Udtalelse maatte jeg anholde, fordi den — det ved jeg — ikke er rigtig.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører udtalte til Forsvar for Ministeren i Sagen om Rekylgevæerne, at Ministeren her havde holdt sig tidligere Aftaler efterrettelig. Jeg vil dog tillade mig at spørge den højtærede Ordfører om, naar der er blevet truffet Aftaler, der kunde berettigede den højtærede Minister til at benytte det Beløb af 63,000 Kr. til forskellige militære Øjemed, som han har anvendt til Anskaffelse af Ammunition, og som han i det hele har anvendt til at lave om paa den Finanslov, vi sidde her og lave. Vil den ærede Ordfører ikke oplyse, hvor saadanne Aftaler ere blevne truffet; jeg kender dem ikke?

Martin Madsen Halsted: Jeg har ikke faaet Lejlighed til at se Fortrykket med den højtærede Ministers Udtalelser, men den Del af dem, jeg hørte, giver mig heller ikke Anledning til ret mange Betragtninger. Jeg kan nemlig som Helhed fastslaa, at der atter ikke var Spor af Argumenter i den ærede Ministers Ord for det System, som den højtærede Minister anvender, saa lidt som en Paapegen af de Mangler, som det gamle System havde lidt af. Jeg skal fremdrage et Par enkelte Bemærkninger, særlig den, der atter, om end svagere, kom til Syne nu. Jeg skal siden henvende et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører, der, som det forekommer mig, meget overflødig trak mig ind i dette Forhold.

Det er ikke saadan, at Demokratiets Mænd nu staa paa det samme Standpunkt i dette Spørgsmaal, som de stode paa tidligere, thi de Navne, jeg læste op i Gaar ved alle de Ændringsforslag, som vare stillede i 1867, bevidne netop dette. Navne som Krabbe, Balthasar Christensen, Termansen ere tilstrækkelige til at betegne, hvem det var, som frygtede for, at der skulde gaa Springeri i det almindelige Valgavancement, og hvem det var, der derfor saa stærkt skærmede Ancienneteten. Det gaar ikke an, naar man ikke ved Besked om disse Sager, at prøve paa at blande sig deri.

Den højtærede Minister vil netop der- ved, at han ikke vil give Oplysninger, give

de Rygter Flugt, som jeg nævnedes enkelte af, og som diskuteres ivrigt rundt omkring i Officerskredse. Hvis den ærede Minister tror, at han med en saadan Tilbageholdenhed paa dette Punkt kan klare Sagen, tager han fejl. Jeg vil med det samme hævde, at der ikke fra min Side ligger noget som helst ud over, hvad Ministeren selv har gjort som Oppositionsmand overfor andre Regeringer, ikke det aller- mindste, det kunde ikke falde mig ind. Jeg mener desuden, at det er fuldkommen berettiget af Rigsdagen at søge at faa Klarhed over Administrationen, navnlig hvor denne prøver paa at trække et helt nyt Grundlag frem for sine Embedsudnævnelser. Hvis ikke dette er berettiget, findes der overhovedet ikke noget, som Rigsdagen længere kan kritisere hos denne Regering. Jeg mener dermed at have fastslaaet min Berettigelse dertil. Men jeg siger, at naar den højtærede Minister ikke vil besvare dette med de Oplysninger, som alene kunne føre os ud af Sagen, hvad saa? Tror han saa virkelig, at han dermed har bragt disse Rygter til at forstumme og bragt denne ualmindelige Forbitrelse til Ro og slaaet den ihjel? Deri tager han mærkelig fejl, og Tiden vil belære ham derom.

De dygtigste ville vi alle have frem, og jeg paaskønner det, naar Ministeren gør Forsøg derpaa, herom bør han ikke tvivle. Men det er mit Kendskab til disse Sager, som tillader mig at tale paa den Maade, jeg gør, ja, ligefrem tvinger mig dertil. Og det er alene det, som jeg anker over, at man først udtager af den samlede Liste den Række, om hvilken man siger, at de besidde alle Kvalifikationerne til at skulle avancere — en saadan Liste former man i Krigsministeriet, selvfølgelig for en længere Aarrække —, og naar man har formet denne Liste, trækker man de forskellige Generalstabsofficerer ud og lader dem springe alle de andre forbi. Det er dette Misbrug af Valgavancementet, som jeg angriber, ikke Valgavancementet selv, det gentager jeg for ikke at blive misforstaaet. Og hvorledes tror Ministeren — der i alle andre Forhold har i det mindste paa mig og for øvrigt paa mange andre gjort Indtryk af at være en overordentlig velmenende Mand — dog virkelig, at disse Folk, som ere sprungne forbi seks—syv Gange, tage det, naar de saa senere ikke desto mindre blive satte op paa den højere Post? Hvorledes tror Ministeren, at disse Folks Stilling bliver overfor deres underordnede?